

НАДІЯ АДАМЧУК

ГРАЙТЕ, МУЗИКИ!

... Настав день Перемоги. Уже й перші фронтовики ступили на гощанську землю, а Блонського не було. Марійка з братиками ранесенько вибігали до криниці на дорогу і допізна виглядали свого татуся-солдата. А Олександра Яківна молилася і просила Бога, щоб повернувся її чоловік.

Цілий тиждень діти сперечались: хто в сім'ї найщасливіший? А щасливим мав бути той, хто першим побачить свого батька. Не відставала від них і мати. Вона теж хотіла перевірити, чи знову настане той день, коли її життя наповниться радістю, а в сім'ї буде лунати щасливий сміх і чарівна музика.

НАСТАВНИК ДУХОВИХ ОРКЕСТРІВ

Нелегким було життя і в післявоєнний період. Сім'я Блонських складалася з семи чоловік. Треба було всіх прогодувати і зодягнути. Тому Олександр Омелянович, починаючи з весни, коли земля зігрівалася першими теплими сонячними промінчиками, і аж до пізньої осені працював у полі, а взимку, коли земля іскрилася білим снігом, шив і латав людям взуття. Займався домашнім господарством. Не забував і про музику. До нього зверталось багато юнаків з району, які мріяли оволодіти мистецтвом гри на духових інструментах. Зокрема Василь Шандалюк, Євстахій Ярощук з Симонова, Мирон і Андрій Мельничуки з Горбакова, гощанці Василь Кур'ят, Михайло Качорець, Володимир Іваниця, Григорій Опанасюк, Роман Ткачук, брати Юрій і Яків Собчуки, Петро Талащук, Михайло Баша та інші.

Олександр Омелянович вчив і своїх синів музики.

В 15 років найстарший Павло уже професійно грав на баритоні, виконував сольні номери на сцені в будинку культури, Іван, менший на чотири роки, — на басу, а Гришка і Петро полюбили кларнет, Дмитро — альт, саксофон.

У вихідний день, в неділю, як заграють в хаті, то перехожі зупиняються на дброзі, заслуховуються чарівними звуками музики.

Олександр Омелянович удосконалює свою майстерність. Мав ідеальний слух. Прослухавши один раз якусь мелодію по радіо, відразу ж її запам'ятовував. Згодом записував ноти, розписував на всі інструменти, тобто складав цілу партитуру.

Згуртував митець навколо себе багато дітей, які були закохані в музику. У своїх учнів він найбільше вимагав знання нотної грамоти. Був він художнім керівником в районному будинку культури, мав гуртки в загальноосвітніх школах. В 60-х роках за два тижні організував духовий оркестр в Рясниках, який і понині радує наших краян.

Олександр Омелянович — учасник і лауреат багатьох оглядів та фестивалів духової музики. Перемога додавала імпульсу в роботі, а заохочувальні премії та нагороди стимулювали творчий процес і професійне зростання духових оркестрів району.

На репетиціях поволі викристалізовувалась майстерність, і даровані Блонським звуки з кожним заняттям набували яскравіших контурів. Оркестр звучав красиво, злагоджено й сильно. Лунали заключні акорди, закінчувались чергові репетиції, концерти, розходились оркестранти, наставала тиша. Проте для Блонського робота тривала. На пульті лежала нова партитура фантазії, яка невдовзі звучала на наступному святковому концерті.

(Продовження. П'оч. в №№ 48-49).

На фото: хоровий гурток Гоцанського районного будинку культури. На передньому плані Василь ГУДА та Євген КУР'ЯТ.

В першому ряду: Андрій МЕЛЬНИЧУК, Мирон МЕЛЬНИЧУК, Роман ТКАЧУК, Іван БЛОНСЬКИЙ (син Олександра Омеляновича), Олександр БЛОНСЬКИЙ, Михайло КОТОВИЧ (керівник хору вчителів), Василь ПРОКОПЧУК (директор будинку культури), Володимир ТКАЧУК, Павло БЛОНСЬКИЙ (син Олександра Омеляновича), Петро ГУДА, С. ОСТАПЧУК.

В другому ряду: Марія НІКУЛІНА (інспектор культосвітніх закладів), Галина КОЦИК, Ганна КРОХ, Галина ЦИМБАЛЮК, Раїса ГРИГОРЕНКО, Р. ПРОКОП-

ЧУК, Надія КОТОВИЧ, Наталія АЛЕНДРА, Галина РАКОВА.

В третьому ряду: Антоніна ЛИТВИНЧУК, Яніна МАКУЛА, Марія БЛОНСЬКА (дочка Олександра Омеляновича), Ніна ДЗЕХ, М. БОГУШЕВСЬКА, Галина ДЕВОЧКИНА, Сара КАЧОРЕЦЬ, Ольга ГУДА, Ганна САВИЦЬКА, Ольга ПІНЧУК.

В четвертому ряду: В. БОГУШЕВСЬКИЙ, Кость СИДЬ.

Решу учасників хору, надіємось, розпізнають наші країни.

Знімок 1952 р.